

[Lykketofi]

til rette, den politik, der nu annonceres, er nær tilstrækkelig til at skabe disse forudsætninger, og vi har sådan en af erfaringen grundlagt, dybt rodfæstet mistillid til regeringens sangvinske budskaber om beskæftigelsen.

Jeg fandt i anledning af debatten med finansministeren i går frem til, hvad arbejdsminister Henning Dyremose og finansminister Palle Simonsen sagde op til valget i september 1987. Da sagde repræsentanterne for den samme borgerlige fløj, at nu ville man skabe 150.000 arbejdspladser i de private erhverv i løbet af de næste 4 år. 150.000 arbejdspladser, det var, hvad man lovede i 1987.

Der blev skabt minus 70.000-80.000. Den daværende arbejdsminister, nuværende finansminister, skylder 220.000 private arbejdspladser i forhold til de løfter, han gav befolkningen i valgkampen i 1987. Det er den mand, vi nu skulle fæste lid til er i stand til i de næste 4 år at indfri bare halvdelen af det, han skylder. Det er det, vi tvivler på.

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg blev lidt overrasket over at høre, at statsministeren i sin redegørelse brugte ganske megen tid på at diskutere dagpengesystemet. Jeg havde fået den opfattelse, at hovedformålet med debatten i dag var at diskutere, hvordan vi får tilvejebragt flere nye arbejdspladser. Jeg skal ikke foregribe debatten lidt senere på dagen om regeringens dagpengeforslag, men alligevel lige opholde mig ved bare to ræsonnementer, som får lov til at køre, synes jeg, for længe, uden at man rigtig kommer til bunds i dem.

For det første: Hvis det er sådan, at lønudviklingen i Danmark er påvirket af det dagpengedækningsniveau, vi har, skulle det også være sådan, at man fandt den tilsvarende sammenhæng i andre lande, men det forholder sig i virkeligheden omvendt, når man i andre lande sammenligner både lønstigningstakten og lønniveausystemerne med dagpengesystemerne. Man kan ikke påvise en direkte sammenhæng mellem lønudviklingen og konkurrenceevnen på den ene side og dagpengesystemerne på den anden side. Det er lige før, at det er sådan, at jo ringere dagpengesystemer man har, jo stærkere lønudvikling har man.

For det andet hører jeg den argumentation, at årsagen til, at vi har en særskilt høj ledighed

blandt de lavestlønnede grupper på vort arbejdsmarked, også er den høje dagpengedækning. Så skulle det også være sådan, at de lande, der havde et dårligt dagpengesystem, havde en væsentlig lavere arbejdsløshed blandt de lavtlønnede. Det forholder sig omvendt; man kan faktisk ikke påvise de sammenhænge. Det forholder sig i virkeligheden omvendt af det, regeringen bruger som grundlag for sine argumenter.

Når jeg dertil lægger den lige så uomtvistelige kendsgerning, at ledigheden blandt de ikke-faglærte i alle vore vesteuropæiske samfund er nøjagtig – plus måske lidt mere i nogle af dem – dobbelt så stor som ledigheden blandt de faglærte og uddannede, er det vel mere end noget andet en dokumentation af, at det, der skal til dels for at skabe grundlag for flere job, dels for at undgå flaskehalsproblemer, ikke er massive forringelser af vort dagpengesystem, men først og fremmest en indsats på vores efteruddannelsesområde. Derfor synes jeg, at vi i dag skulle prøve at nå til klarhed og få afdækket de statistiske kendsgerninger, jeg her har prøvet at redegøre for, og derfor spiller det forslag om en forstærket efteruddannelsesindsats, som hr. Svend Auken også var inde på i sit indlæg, en ganske stor rolle i hele vores forsøg på at løfte beskæftigelses- og erhvervsudviklingen i Danmark. Tænk bare på følgende regneeksempel:

Hvis vi forestillede os, at virksomhederne i den private sektor i Danmark gradvis kunne komme op på, at op imod 5 pct. af deres medarbejdere løbende var på efteruddannelse, samtidig med at vi tog ledige ind som led i en dynamisk opgradering af virksomhedernes kvalifikationer, ville det faktisk, når vi var nået op på fulde omdrejninger, give anledning til, at op til 80.000-85.000 mennesker kunne komme i arbejde som led i denne løbende efteruddannelses- og kvalificeringsproces. Tænk, hvis vi i Folketinget kunne blive enige om – og det vil vi af al kraft prøve – at den offentlige og den private sektor kunne samarbejde bedre om systemeksport og erhvervsudvikling, og tænk, hvis vi bare var i stand til forholds-mæssigt at eksportere halvt så meget, som de kan i den private servicesektor! Så ville det give anledning til 25.000 nye arbejdspladser i løbet af ganske få år. Hvis vi massivt kunne træffe beslutning om at fremrykke en række offentlige investeringer – ordentligt finansieret vel at